

Nora Roberts

Zijden prooi

1

Vijftien augustus. Het was een dag die volgde op andere dagen vol gezweet en bewolkte luchten. Er waren geen mollige wolken of zachte briesjes, alleen een muur van vochtigheid die bijna dik genoeg was om in te zwemmen.

Berichten in het nieuws van zes en elf uur beloofden dat er meer zou volgen. In de lange, lome laatste dagen van de zomer was het feit dat de hittegolf zijn tweede genadeloze week in ging het belangrijkste verhaal in Washington DC.

De senaat was tot september met reces, dus had Capitol Hill het tempo van een slak. Om uit te rusten voor een zeer belangrijke Europese reis, zocht de president verkoeling op Camp David. Zonder de dagelijkse politieke beslommeringen, was Washington een stad van toeristen en straatventers. Aan de overkant van het Smithsonian gaf een mimekunstenaar een voorstelling voor een plakkerig publiek, dat eerder was blijven staan om op adem te komen dan om aandachtig te kijken. Mooie zomerjurken verkreukten en kinderen zeurden om ijsjes.

Jong en oud stroomden naar Rock Creek Park, waar ze de beschutting en het water gebruikten om zich te beschermen tegen de hitte. Frisdrank en limonade werden bij liters geconsumeerd, bier en wijn in dezelfde kwantiteit ingenomen, maar minder in het oog lopend. Flessen verdwenen plotseling als de parkpolitie voorbijkwam. Bij picknicks en barbecues veegden de mensen het zweet van hun lichaam, verschroelden hotdogs en keken naar ba-

by's die in luiers over het gras waggelden. Moeders schreeuwden kinderen toe om weg te blijven bij het water, niet in de richting van de weg te rennen, om een tak of een steen te laten vallen. De muziek uit draagbare radio's was, zoals gewoonlijk, luid en hardnekkig; *hot tracks*, zoals de dj's ze noemden en ze meldden temperaturen van bijna veertig graden.

Er verzamelden zich groepjes scholieren, van wie sommigen op de rotsen boven de beek gingen zitten om het lot van de wereld te bespreken, en anderen in het gras lagen, meer geïnteresseerd in het lot van hun teint. Degenen die er tijd voor hadden en de benzine konden betalen, waren naar het strand of de bergen in gevlucht. Een paar studenten hadden de energie opgebracht om met frisbees te gooien, de mannelijke droegen alleen een short om met gebronsde torso's te pronken. Een mooie, jonge kunstenaar zat onder een boom een beetje te schetsen. Na een paar pogingen om haar aandacht te vestigen op de biceps waar hij zes maanden aan had gewerkt, koos een van de spelers voor een opvallender methode. De frisbee landde met een plof op haar schetsblok. Toen ze geïrriteerd opkeek, rende hij naar haar toe. Zijn grijns was verontschuldigend en naar hij hoopte even verblindend als hij bedoelde. 'Sorry. Hij is me ontsnapt.'

Na een waterval van donker haar over haar schouder te hebben geduwd, gaf de kunstenaar hem de frisbee terug. 'Geeft niet.' Ze wijdde zich weer aan haar tekenwerk zonder hem verder nog een blik waardig te keuren.

Maar jeugd maakt koppig. Terwijl hij zich naast haar liet neerzakken, bekeek hij haar tekening. Wat hij van kunst wist, had nog geen borrelglaasje kunnen vullen, maar elke kans is er een. 'Jeetje, dat is heel goed. Waar studeer je?'

Omdat ze de truc doorhad, begon ze hem af te poeieren, waarna ze lang genoeg opkeek om zijn glimlach te zien. Misschien was hij weinig origineel, maar hij was wel leuk. 'Georgetown.'

'Echt waar? Ik ook. Rechten.'

Ongeduldig riep zijn kameraad over het gras. ‘Rod! Gaan we nog een pilsje pakken?’

‘Kom je hier vaak?’ vroeg Rod, die zijn vriend negeerde. De kunstenares had de grootste bruine ogen die hij ooit gezien had.

‘Af en toe.’

‘Waarom gaan we niet...’

‘Kom op, Rod. De kroeg in.’

Rod keek naar zijn bezwete, enigszins mollige vriend, toen weer in de koele bruine ogen van de kunstenares. De keuze was snel gemaakt. ‘Ik kom straks, Pete,’ riep hij, waarna hij de frisbee in een hoge, nonchalante boog weggooide.

‘Uitgespeeld?’ vroeg de kunstenares terwijl ze naar de vlucht van de frisbee keek.

Hij grinnikte en raakte een haarlok aan. ‘Hangt ervan af.’

Vloekend zette Pete de achtervolging op de schijf in. Hij had er net zes dollar voor betaald. Nadat hij bijna over een hond was gestruikeld, daalde hij een helling af in de hoop dat de frisbee niet in de beek zou landen. Hij had heel wat meer betaald voor zijn leren sandalen. De frisbee cirkelde in de richting van het water, Pete vloekte hardop, maar het ding raakte toen een boom en kwam in de struiken terecht. Druipend van het zweet en met de gedachte aan het koude bier dat hem wachtte, schoof Pete takken opzij om zich een weg te banen.

Zijn hart stond stil, deed toen het bloed in zijn hoofd kloppen. Voordat hij adem kon halen om te schreeuwen, kwam zijn lunch van friet en twee hotdogs met geweld omhoog.

De frisbee was bijna een meter van de oever van de beek terechtgekomen. Hij lag nieuw, rood en vrolijk op een koude bleke hand, waardoor het leek alsof die hem terug wilde geven.

Ooit was zij Carla Johnson, een drieëntwintigjarige studente aan de toneelschool en parttime serveerster. Twaalf tot vijftien uur eerder was ze gewurgd met een witte halsdoek met een gouden randje, zoals priesters dragen.

Politie-inspecteur Ben Paris zat ineengedoken aan zijn bureau nadat hij klaar was met het schriftelijke verslag van de Johnsonmoord. Hij had de feiten uitgetikt, met twee vingers als geweren. Maar nu kwamen die weer bij hem boven. Geen aanranding en zo te zien geen roof. Haar tas had onder haar gelegen, met drieëntwintig dollar en zesenzeventig cent erin en een mastercard. Een ring met een opaal, die bij de lommerd vijftig dollar zou hebben opgebracht, zat nog steeds om haar vinger. Geen motief, geen verdachten. Niets.

Ben en zijn partner hadden de hele middag de familie van het slachtoffer ondervraagd. Een rottige aangelegenheid, vond hij. Noodzakelijk, maar rotzig. Elke keer hadden ze dezelfde antwoorden gekregen. Carla had actrice willen worden. Haar leven had om haar studie gedraaid. Ze had vriendjes, maar niet serieus, want ze was te verslingerd geweest aan een ambitie die ze nooit zou waarmaken.

Ben bladerde nog eens door het verslag en stopte bij het moordwapen. De halsdoek van een priester. Ernaast was een briefje gespeeld. Uren geleden had hij naast haar geknield en het gelezen.

Haar zonden zijn haar vergeven.

‘Amen,’ mompelde Ben en hij slaakte een diepe zucht.

Het was na een uur 's nachts in de tweede week van september toen Barbara Clayton het gazon van de Washington Cathedral overstak. Het was warm, de sterren schitterden, maar ze was niet in de stemming om ervan te genieten. Terwijl ze liep mopperde ze mompelend. Ze zou die monteur met z'n frettengezicht morgen wat laten horen. De versnelling repareren zodat die weer zo goed als nieuw was. Wat een oplichter. Het was verdomme een mazzel dat ze nog maar een paar straten hoefde te lopen. Nu moest ze met de bus naar haar werk. Ze zou het die lelijke, met olie besmeurde

klootzak betaald zetten. Een vallende ster spatte uit elkaar en volgde een schitterende boog aan de hemel. Ze zag het niet eens.

De man die haar bespiedde ook niet. Hij wist dat ze zou komen. Was hem niet opgedragen om de wacht te houden? Barstte zijn hoofd, zelfs nu, niet bijna uit elkaar van de druk van de Stem? Hij was uitverkoren, hij had de last en de zegen ontvangen.

‘*Dominus vobiscum,*’ mompelde hij, waarna hij de soepele witte stof van de halsdoek in zijn handen stevig beetpakte.

En toen zijn taak was uitgevoerd, voelde hij de warme golf van macht. Zijn lendenen explodeerden. Zijn bloed zong. Hij was rein. En zij nu ook. Langzaam, voorzichtig streek hij met zijn duim over haar voorhoofd, haar lippen, haar hart, in het teken van het kruis. Hij schonk haar absolutie, maar snel. De Stem had hem gewaarschuwd dat er velen waren die de puurheid van het werk dat hij deed, niet zouden begrijpen.

Hij liet haar lijk in de schaduwen achter en liep verder, met ogen die schitterden van vreugdetranen en waanzin.

‘Hiermee krijgen we de media op onze nek.’ Hoofdinspecteur Harris sloeg met een vuist op de krant die over zijn bureau lag uitgespreid. ‘De hele stad is verdomme in paniek. Als ik erachter kom wie dat van die priesters naar de pers heeft laten uitlekken...’

Zijn stem stakte en hij hield zich in. Het gebeurde niet vaak dat hij bijna op het punt stond zijn zelfbeheersing te verliezen. Hij zat dan wel achter een bureau, maar hij was een smeris, zei hij tegen zichzelf, een verdomd goeie. Een goeie smeris verloor zijn zelfbeheersing niet. Om tijd te winnen vouwde hij de krant op en liet zijn blik over de andere politiemensen in de kamer glijden. Verdomd goeie kerels, moest Harris toegeven. Met minder had hij geen genoeg genomen.

Ben Paris zat op de hoek van het bureau en speelde met een perspex presse-papier. Harris kende hem goed genoeg om te weten dat Ben graag iets in zijn handen had wanneer hij nadacht.

Jong, peinsde Harris, maar gehard door tien jaar bij het korps. De twee eervolle vermeldingen wegens moedig gedrag waren helemaal verdiend. Als de hele situatie wat minder gespannen was geweest, zou Harris het zelfs komisch gevonden hebben dat Ben eruitzag als de versie van scenarioschrijvers uit Hollywood van een agent in burger, met een smal gezicht, sterke bouw, donker en pezig. Zijn haar was dik en te lang om conventioneel te zijn, maar het was geknipt in een van die chique zaakjes in Georgetown. Hij had lichtgroene ogen, die niets ontgingen van wat belangrijk was.

Op een stoel, met zijn lange benen voor zich uitgestrekt, zat Ed, Bens partner. Met zijn een meter vijfennegentig en ruim honderd kilo wist hij een verdachte meestal op het eerste gezicht te intimideren. Ofwel uit nonchalance of uit ijdelheid, had hij een volle baard die net zo rood was als de enorme bos krullen op zijn hoofd. Zijn ogen waren blauw en vriendelijk. Op vijftig meter afstand kon hij met zijn revolver een gat in een kwartje schieten.

Harris legde de krant neer, maar ging niet zitten. ‘Wat heb jij?’

Ben gooide de presse-papier van zijn ene hand in de andere en legde het ding toen op tafel. ‘Behalve bouw en ras is er geen connectie tussen de twee slachtoffers. Geen wederzijdse vrienden, geen kroeg waar ze allebei kwamen. Het verslag over Carla Johnson heb je. Barbara Clayton werkte in een boetiek, gescheiden, geen kinderen. De familie woont in Maryland, arbeiders. Tot drie maanden geleden had ze nogal stevige verkering. Er kwam knetterende ruzie, hij verhuisde naar L.A. We zijn hem aan het checken, maar zo te zien is hij onschuldig.’

Hij greep in zijn zak naar een sigaret en ving de blik van zijn partner.

‘Dat is de zesde,’ zei Ed goedmoedig. ‘Ben probeert onder een pakje per dag te komen,’ legde hij uit, waarna hij zelf het verslag overnam. ‘Clayton was die avond in een bar aan Wisconsin Avenue. Meiden onder elkaar, met een vriendin met wie ze werkte. Volgens vrienden ging ze om ongeveer een uur weg. Haar auto is

een paar straten van de plaats delict met panne gevonden. Het ziet ernaar uit dat ze problemen met de versnelling had. Waarschijnlijk besloot ze verder te gaan lopen. Haar flat is er ongeveer achthonderd meter vandaan.'

'Het enige wat de slachtoffers gemeen hadden was dat ze allebei blond, blank en vrouw waren.' Ben nam een diepe trek, liet de rook zijn longen vullen en blies die toen weer uit. 'Nu zijn ze dood.'

In zijn district, dacht Harris, en hij vatte het persoonlijk op. 'Het moordwapen is de halsdoek van een priester.'

'Een amict heet zo'n ding,' kwam Ben hem te hulp. 'Leek niet lastig op te sporen. Onze man bedient zich van het beste weefsel: zijde.'

'Die heeft hij niet in de stad gekocht,' vervolgde Ed. 'In elk geval niet het afgelopen jaar. We hebben het bij elke religieuze winkel, elke kerk nagevraagd. Kregen een tip over drie verkooppunten in Engeland die dat soort verhandelen.'

'De briefjes zijn geschreven op papier dat je in elk achterafzaakje kunt krijgen,' voegde Ben eraan toe. 'We kunnen ze onmogelijk nalopen.'

'Met andere woorden: jullie hebben niets.'

'Hoe je het wendt of keert,' Ben nam weer een trek, 'we hebben niets.'

Harris keek de mannen een voor een zwijgend aan. Misschien had hij liever gehad dat Ben een das droeg of dat Ed zijn baard zou bijwerken, maar dat was zijn persoonlijke mening. Het waren zijn beste mannen. Paris, met zijn nonchalante charme en ogen-schijnlijke luchthartigheid, had het instinct van een vos en een geest zo scherp als een stiletto. Jackson was even precies en efficiënt als een ongetrouwde tante. Een zaak was voor hem een puzzel, en hij kreeg er nooit genoeg van de stukjes in elkaar te passen.

Harris snoof de rook van Bens sigaret op, maar bedacht toen dat hij voor zijn eigen gezondheid met roken was gestopt. 'Ga nog eens met iedereen praten. Geef me het rapport over Claytons ex-

vriend en de cliëntenlijst van de religieuze winkels.’ Hij wierp nog een blik op de krant. ‘Ik wil die vent pakken.’

‘De Priester,’ mompelde Ben terwijl hij zijn blik over de kop liet glijden. ‘De pers geeft gekken altijd graag een titel.’

‘En een hoop publiciteit,’ voegde Harris eraan toe. ‘Laten we zorgen dat ze uit de krantenkoppen en in de gevangenis komen.’

Suf na een lange avond met haar neus in de papieren, nam dokter Teresa Court een slok koffie en bladerde door de *Post*. Een volle week na de tweede moord was de Priester, zoals de pers hem noemde, nog altijd onder de mensen. Over hem lezen vond ze niet de beste manier om haar dag te beginnen, maar hij interesseerde haar beroepsmatig. Ze was niet immuun voor de dood van twee vrouwen, maar ze was erin getraind om naar feiten te kijken en diagnoses te stellen. Daar draaide haar leven om.

Beroepsmatig werd ze bestormd door problemen, pijn en frustratie. Ter compensatie hield ze haar privéwereld geordend en simpel. Omdat ze was opgegroeid met de buffer van rijkdom en een goede opleiding, beschouwde ze de Matisse aan haar muur en het Baccaratkristal op tafel als vanzelfsprekend. Ze gaf de voorkeur aan duidelijke lijnen en pasteltinten, maar zo nu en dan merkte ze dat ze werd aangetrokken door iets uitdagends, zoals het abstracte schilderij in beweeglijke streken en eigenzinnige kleuren dat boven haar tafel hing. Ze begreep haar behoefte aan zowel het harde als de zachtheid en ze was tevreden. Een van haar prioriteiten was tevreden te blijven.

Omdat de koffie al koud was, schoof ze haar kopje van zich af. Een ogenblik later schoof ze ook de krant opzij. Ze wilde dat ze meer wist over de moordenaar en de slachtoffers, dat ze alle details had. Toen schoot haar het oude gezegde te binnen: dat je voorzichtig moest zijn met wat je wenste, omdat je dat misschien wel kreeg. Met een snelle blik op haar horloge stond ze op van tafel. Ze had geen tijd om over een artikel in de krant te broeden. Er zaten patiënten op haar te wachten.

Steden aan de oostkust zijn op hun mooist in de herfst. De zomer verschroeit ze, de winter maakt ze doods en kleurloos, maar de herfst bezorgt ze een uitbarsting van kleuren en waardigheid.

Op een koele oktobernacht werd Ben Paris om twee uur plotseling klaarwakker. Hij hoefde zich niet af te vragen wat zijn slaap en de interessante droom over drie blonde vrouwen had verstoord. Hij kwam overeind, stapte naakt op de commode af en greep naar zijn sigaretten. Tweeëntwintig, telde hij in stilte.

Hij stak er eentje op, liet de vertrouwde bittere smaak zijn mond vullen en liep naar de keuken om koffie te zetten. Hij deed alleen de tl-buis boven het fornuis aan en keek of hij kakkerlakken zag. Er krioelde niets in de kieren. Ben stak het gas onder de ketel aan en bedacht dat de laatste verdelging nog steeds werkte. Terwijl hij een kopje pakte, schoof hij de ongeopende post van twee dagen opzij. In het felle licht van de keuken had zijn gezicht een harde, zelfs gevaarlijke uitdrukking. Maar hij dacht dan ook na over moord. Zijn naakte lijf was soepel en lang, met een slankheid die zonder de subtiele spierbundels mager zou zijn geweest.

De koffie zou hem niet wakker houden. Als zijn geest er klaar voor was, zou zijn lichaam het voorbeeld volgen. Hij had zichzelf tijdens eindeloze surveillances getraind.

Een schriële, grauwe kat sprong op de tafel en keek hem aan terwijl hij koffiedronk en rookte. Toen ze merkte dat hij in gedachten was, zag de kat af van haar gedachte aan een nachtelijk schoteltje melk en ging zitten om zich te wassen.

Ze waren geen haar dichterbij het vinden van de moordenaar dan die middag dat het eerste lichaam was ontdekt. Als ze ooit iets hadden bedacht dat maar in de verte op een spoor leek, was dat na de eerste kilometers voetenwerk doodgelopen. Dood spoor, peinsde Ben. Nul. Niks.

Natuurlijk, er waren alleen al in één maand vijf bekentenissen geweest. Allemaal van geschifte lui die naar aandacht hunkerden.

Zesentwintig dagen na de tweede moord en ze waren nergens. En na elke dag die voorbijging, wist hij, werd het spoor kouder. Naarmate de publiciteit opdroogde, kalmeerden de mensen. Dat beviel hem niet. Terwijl hij de ene sigaret met de peuk van de andere aanstak, dacht Ben aan de stilte voor de storm. Hij keek naar buiten, naar de kille, door een halvemaan verlichte nacht, en dacht na.

Doug's lag slechts een kilometer of acht van Bens appartement. De kleine club was nu donker. De musici waren vertrokken en de gemorste drank opgedweild. Francie Bowers stapte de achterdeur uit en trok haar trui aan. Haar voeten deden pijn. Na zes uur op stilettohakken waren haar tenen in haar gympen verkrampd. Maar de fooien hadden het de moeite waard gemaakt. Als serveerster stond je weliswaar constant op je benen, maar als die er goed uitzagen – en dat deden die van haar – stroomden de fooien binnen.

Nog een paar avonden als deze, peinsde ze, en ze kon misschien de aanbetaling voor die kleine Volkswagen doen. Geen gedoe meer met de bus. Dat was haar voorstelling van de hemel.

Haar wreef zond een pijnscheut uit. Francie kreunde even en keek de steeg in. Dat zou haar een heel stuk schelen, maar het was er donker. Ze deed nog twee stappen in de richting van de lantaarnpaal en gaf het toen op. Donker of niet, ze zou geen stap meer verzetten dan nodig was.

Hij had een hele tijd gelopen. Maar hij had het geweten. De Stem had gezegd dat een van de verlorenen zou worden gezonden. Ze naderde snel, alsof ze maar al te graag naar haar redding toe wilde. Dagenlang had hij voor haar gebeden, voor de reiniging van haar ziel. Nu was de tijd van genade bijna aangebroken. Hij was slechts een instrument.

Het lawaai begon in zijn hoofd en ging als een spiraal naar beneden. Macht vloeyde in hem. In het donker bad hij tot ze voorbij kwam.

Hij kwam snel in actie, vol genade. Toen de amict zich om haar hals sloot, had ze maar één tel om naar adem te happen voordat hij hem strak aantrok. Ze uitte een klein, vloeiend geluidje op het moment dat haar de adem werd afgesneden. Toen de ontzetting toesloeg, liet ze haar tas vallen en greep ze met beide handen naar hetgeen haar hals gevangen hield.

Soms, als zijn kracht groot was, kon hij ze snel laten gaan. Maar het kwaad in haar was sterk en tartte hem. Haar vingers rukten aan de zijde, klauwden toen stevig in de handschoenen die hij droeg. Toen ze achteruit trapte, tilde hij haar van de grond, maar ze bleef trappen uitdelen. Een van haar voeten kwam in aanraking met een vuilnisbak, waardoor die kletterend omrolde. Het geluid weerkaatste in zijn hoofd tot hij bijna schreeuwde.

Toen was ze slap, en de tranen op zijn gezicht droogden in de herfstlucht. Hij legde haar voorzichtig op het asfalt en gaf haar absolutie in de oude taal. Nadat hij het briefje op haar trui had gespeeld, zegende hij haar.

Ze had vrede. En hij ook, voor even.

‘Je hoeft ons niet onderweg om zeep te helpen, hoor.’ Eds stem klonk kalm toen Ben de Mustang met vijfenzeventig kilometer per uur door de bocht joeg. ‘Ze is al dood.’

Ben minderde gas en sloeg rechtsaf. ‘Jij bent degene die de laatste wagen aan gort reed. Mijn wagen,’ voegde hij er niet al te kwaadaardig aan toe. ‘Hij had pas honderdtwintigduizend kilometer op de teller.’

‘Achtervolging op topsnelheid,’ mompelde Ed.

De Mustang slingerde over een hobbel, waardoor het Ben te binnen schoot dat hij van plan was geweest de schokbrekers te controleren.

‘En ik heb je niet eens vermoord.’

‘Kneuzingen en open wonden.’ Terwijl hij door oranje licht scheurde, zette Ben de auto in zijn derde. ‘Meervoudige kneuzingen en open wonden.’

Erop terugkijkend, glimlachte Ed. ‘Maar we hebben ze gepakt, nietwaar?’

‘Ze waren bewusteloos.’ Ben kwam met piepende banden tot stilstand bij de stoeprand en stak de sleuteltjes in zijn zak. ‘En ik had vijf hechtingen in mijn arm nodig.’

‘Daar gaan we weer.’ Gapend hees Ed zich uit de auto en stapte op het trottoir.

De zon was nog maar nauwelijks op en het was zo koel dat je je adem kon zien, maar er vormde zich al een menigte. Ineengedoken in zijn jack en verlangend naar koffie, baande Ben zich door de nieuwsgierige omstanders heen een weg naar de afgezette steeg.

‘Hallo, Sly.’ Met een knik naar de politiefotograaf keek Ben naar slachtoffer nummer drie.

Hij schatte haar op zes- à achtentwintig. De trui was van goedkope acryl en de zolen van haar gympen waren bijna versleten. Ze droeg lange, nepgouden oorbellen. Haar gezicht was een masker van zware make-up, die niet paste bij de goedkope trui en corduroy broek.

Terwijl hij zijn handen beschermend om de tweede sigaret van die dag legde, luisterde hij naar het verslag van de agent in uniform naast hem.

‘Een zwerver heeft haar gevonden. We hebben hem in de patrouillewagen gezet om nuchter te worden. Klaarblijkelijk snuffelde hij door het afval toen hij op haar stuitte. Doodsbang natuurlijk, dus rende hij de steeg uit, bijna tegen de patrouillewagen op.’

Ben knikte en keek naar het briefje met de keurige letters dat op haar trui was gespeld. Machteloosheid en woede flitsten zó snel door hem heen, dat toen ze plaatsmaakten voor berusting, ze nauwelijks te merken waren geweest. Ed bukte om de enorme canvas tas op te rapen die ze had laten vallen. Er vielen een paar buskaartjes uit.

Het beloofde een lange dag te worden.